

Марина Гримич

М

и чуєш,
Марго?..

Книжечка для дамської сумочки

Книжечка для дамської сумочки
.....
Серію засновано в 2006 році

Марина Гримич

*М*и чуєш,
Марго?..

Роман

Київ 2012

УДК 821.161.2-312.5
ББК 84 (4Укр)-44
Г84

Текст друкується за виданням:
Гримич М. Ти чуєш, Марго?.. : роман / Марина Гримич. —
Львів : Аверс, 2000.

Гримич М.

К 49 Ти чуєш, Марго?.. : роман / Марина Гримич. — 2-ге
вид. — К. : Дуліби, 2012. — 212 с. — (Книжечка для
дамської сумочки).

ISBN 978-966-8910-36-4 (серія)

ISBN 978-966-8910-26-5

«Ти чуєш, Марго?..» — це чуттєва і водночас дотеп-
на історія кохання, що почалася як службовий роман
у маленькому, але теплому колективі етносоціологів-
польовиків, а закінчилася Великою Пригодою в позачассі
і позапросторі.

Лауреат конкурсу «Коронація слова».

УДК 821.161.2-312.5
ББК 84 (4Укр)-44

ISBN 966-7466-47-7 (Аверс)

ISBN 978-966-8910-36-4 (серія)

ISBN 978-966-8910-26-5

© Аверс, оформлення, 2000

© ПП Дуліби, 2012

© Марина Гримич, текст, 2012

© Альона Гнатюк,
художнє оформлення, 2012

«Ти чуєш, Марго?..» — історія кохання

Від автора

Книжечка, яку ви тримаєте в руках, — не просто друге видання роману «Ти чуєш, Марго?..», це — багатовимірне освідчення в коханні.

По-перше — освідчення в коханні до літератури. «Марго...» — мій прозовий первісток. Я мріяла про письменницьку кар'єру з дитинства, однак життєві обставини довго не давали цій мрії здійснитися. І от, коли я понароджувала дітей, позахищала дисертації, облаштувала побут, — випала нарешті нагода зануритися в творчість.

По-друге, «Марго...» — освідчення в коханні моєї основній професії. Я — етнолог, причому з хорошою «польовою» практикою. Недаремно в центрі сюжету опинилася етносоціологічна група, яка мандрує Україною, і саме з цими людьми відбуваються химерні, кумедні, незвичайні, надзвичайні історії.

По-третє — освідчення в коханні Всеукраїнському літературному конкурсу «Коронація слова». «Ти чуєш, Марго?..» — стала лауреатом першого конкурсу, більше того, завдяки зусиллям видавництва «Аверс» (Львів) — першим виданим романом у рамках «Коронації...». За 10 років свого існування «Коронація слова» зробила для української літератури те, що не змогла зробити держава, а саме зініціювала літературний процес в Україні. З жахом інколи думаю, що було б, якби цей конкурс свого часу не підтримав Юрій Логуш, а пізніше не взяла в свої руки Тетяна Логуш! Скільки б творів не побачило світ, скільки б авторів (таких, як я) на-

віть не взялися б за перо! «Коронація слова», як виявилось, — це блискуча майстерня «сюжетних» письменників, яких на сьогодні так потребує читач.

Хочу висловити подяку всім, причетним до народження моєї «Марго...»: першому читачеві роману — д.філол.н. Наталі Непийводі (моєму другу і кумі, на жаль, покійній), якій належить ідея назви роману, к.філол.н. Ніні Герасименко, саме яка, як з'ясувалося недавно, «піймала» у вирі інших текстів, представлених на конкурс, мою «Марго...», Володимир Даниленку, першому координатору конкурсу. Величезна подяка від усієї письменницької «коронаційної» родини Тетяні і Юрію Логуш. Особливо теплі слова хочу висловити на адресу видавництва «Аверс» (редактор Олена Волосевич і директор видавництва Галина Гнидюк), яке взяло на себе сміливість, перебуваючи у вкрай скрутному фінансовому становищі, надрукувати дві тисячі примірників невідомого автора!

Друге видання подається у майже незміненому вигляді, лише з віртуозним редагуванням Люби Дрофань. Я бачу у тексті письменницьким оком деякі свої невправності. Однак свіжа, практично незаймана, харизма автора-початківця компенсує недоліки першої літературної спроби.

Не знаю, як визначити жанр мого первістка. «Ти чуєш, Марго?...» можна вважати і любовним, і химерним, і пригодницьким, і міським романом. Хоч він і перший мій твір, але в ньому вже є те, що я обожнюю робити: ліпити, немов із глини, якісний сюжет. Напевне, це і є мій «фірмовий знак» як письменниці.

Марина Гримич

Ти чуєш, Марго?..

сьомій ранку в одному звичайному помешканні пролунав несамопитий жіночий вереск.

Тато перелякано підхопився з ліжка, однак молодший син зі свого ліжечка заспокоїв його:

— Не пелезивай, тату, це мама знову стала на ваги!

Водночас із ванни заторохтіло:

— Господи! Як мені все це набридло! Я — нещасна жінка! Я — мати-героїня! Хочу бути старою дівкою! Хочу сидіти собі в своїй хаті, у своєму ліжечку, пити каву і читати детективи! І щоб мене ні-і-хто не чіпав! А тут ці діти сидять на голові! Ці три п'явки! Не дають дихати! Господи! За що мені такі тортури!

Тим часом у квартирі все поволі заворушилося.

— Ма! Шо їсти?

— Як шо їсти? Там каша була вівсяна від учора!

— Вже нема!

— Як нема?! Господи! Ну що це таке! Ці діти, як ті хробаки: хрум, хрум, хрум! Усе поїдають, усе пожирають! Оце мені нема чого робити, як за п'ять хвилин до виходу з дому варити вам кашу!

— Ма! Я не хочу в садочок!

— Я теж не хочу в свій садочок! Запам'ятай, синочку, в цьому житті немає слова «хочу», є лише слово «треба»! Зрозумів?

— Мамочко, а де моя краватка?

— Таточку, твоя краватка там, де вона має бути!

Мамочка, ледь-ледь застібуючи гудзики піджака на грудях, стала особливо агресивною:

— Ну ти подиви. Ця хімчистка вже зовсім споганилася! Все збігається після неї.

— Мамусю, може справа не в хімчистці? — спробував пожартувати тато.

Мамуся ще більше оскаженіла. Тримаячись за свої верхні округлості, вона зарепетувала:

— Ну й що? Ну то й що? Що ти на мене дивишся? Ну що я можу зробити, що воно росте, як на дріжджах! Якби я тобі не народила і не вигодувала оцим місцем трьох дітей, то була б стрункою, як билиночка. А ці діти... Господи, хіба це діти? Це ж п'явки! Вони п'ють мою кров, п'ють, п'ють... Тату, сьогодні твоя черга вести малого в садок! Мої нерви вже не витримують! Все, я побігла! Па!

Вона забігла в ліфт, натисла на гудзик і тут відчула, що зачепила портфелем колготки. Закотивши очі під лоба, вона просто вилаялася. Довго і смачно. Щоправда, подумки. Проте, здається, трохи відлягло.

Заходячи в автобус, а потім у метро, вона про себе бубоніла: хоч би не зустріти когось із знайомих, щоб не бачили її без макіяжу, хоч би не зустріти когось із знайомих, хоч би не зустріти, хоч би... Слава богу, здається, не зустріла.

Її все навколо дратувало. Водночас вона заздрила всім і всьому на світі. Вона заздрила людям, які в метро читали газети і детективи, бо після купи паперів на роботі друковані літери викликали в неї алергію. Вона заздрила тим, хто не мав проблем із верхніми гудзиками піджаків. Вона заздрила рибалкам, які могли собі дозволити розкіш годинами висиджувати на крижині. Вона заздрила дітям, які могли на повний рот сміятися, не боячись, що хтось помітить пломби на їхніх зубах. Вона заздрила стінам Києво-Печерського монастиря, які могли століттями незворушно дивитися у воду, роздумуючи про вічне і духовне. Вона заздрила поїздам метро, яким не треба було думати про те, куди їхати і з якою швидкістю.

Робочий день почався не найкраще. Кабінет викликав огиду. Дірка на колготках заважала зосередитися на роботі. Раптовий телефонний дзвінок пронизав

від кінчиків волосся до кінчиків нігтів на ногах. Господи, треба зробити педікюр!

— (Що за сволота турбує вже спозаранку?) Алло, слухаю! Доброго ранку! Іду!

Шеф знахабнів. Зараз скаже, що в нього дві новини, одна хороша, а друга — сама знаю яка... І запраже...

— Ну що, Марго, піджачок збігся після хімчистки? — замість привітання позартував шеф.

— Дуже смішно!

— Так і тримай! До речі, в мене дві новини: одна хороша, а друга... ну, сама знаєш яка... З якої починати?

— Із самазнаєшякої.

— До нас приходять ділові партнери. Треба зробити проектик. Такий собі акуратненький, елегантненький маленький проектик. Ти зрозулеська, що я маю на увазі?

— Конешно.

— Не конешно, а єс оф кос, шефе.

— Єс оф кос, шефе.

— Проектик має бути о четвертій. Ясно?

— Єс, сер.

— І щоб о четвертій верхні гудзички на піджачку і на блюзечці були розстебнуті.

— Ну досить, досить уже...

— На десерт новина: маєш колегу у свій кабінет.

— Мужчина?

— Мужчина.

— Ви попередили, що я мати-героїня і чоловіконенависниця?

— Можеш не переживати: чіплятися не буде: одружений, жона-модель, ноги від шиї, синочок-вундеркіндик, тобто повний джентельменський набір.

— Чекайте, а на яку це він посаду йде?

Шеф промовчав.

— Ні, ви цього не зробите!

— Зроблю, Марго, зроблю.

— Я пашу 10 років, а йому відразу заввіділом на тарілочці з золотою кайомочкою!

— Ти ж знаєш, це не від мене...

— Та чхати я хотіла від кого!

Марго влетіла до свого кабінету. У ніс ударив запах «давідова». За сусіднім столом сидів мужчина із екстравагантною зовнішністю, з волоссям, зібраним на потилиці хвостиком... (Ненавиджу!) Але довелося знайомитися. Він, виявляється, Андибер. Чогось більш ідіотського вигадати важко.

Марго сіла за комп'ютер і почала вистворювати мистецький шедевр під назвою «Проектик».

* * *

Марго вийшла з роботи, відчуваючись вичавленим лимоном. Поглянула вгору. Повний місяць. Усе ясно — звідкіля агресія і неспокій. Захотілося

повногрудо, аж на всю вулицю завити на місяць: «Ау-у-у-у!» «Ау-у-у-у!». Поряд хтось зашіпікав. Якась «антилопа гну випуску 1940 року». Відчинилися дверцята. «Невже ця нахабна пика думає, що я сяду до нього в машину?!» Думає. З огидою згадавши переповнене метро, вона сіла в машину зі словами: «Тільки ні слова!» Андибер кивнув і гонорово виконав свою обіцянку.

Вибираючись із машини з усіма своїми торбами і клунками, вона почула вслід: «До завтра, моя королево!». Марго на мить спинилася і відчула, як її мізки щось ошпарило. Однак вона не обернулася, а попливла до під'їзду.

Увечері всі удома запримітили, що їхня мамуся була підозріло тихенькою. Вона тихо зготувала вечерю. Тихо перемила посуд. Тихо запустила пральну машину, тихо вийняла з неї білизну, тихо розвісила на балконі, тихо прийняла ванну. Всі про всяк випадок теж поводитися тихо і чемно. Хто його зна', що це означає.

Ніхто не бачив, як вона прискіпливо розглядала себе в дзеркалі.

Вона із здивуванням відзначила для себе, що ду-у-уже давно не розглядала себе в дзеркалі. Не те, щоб зовсім не дивилася в дзеркало, а саме не розглядала. Брівки підрівняти, пушок над губкою повисмикувати, пошкробати скрабом шкіру, заштукатурити березневі веснянки, підмалювати

губки — це все робилося регулярно й автоматично. А щоб розглядати себе... Ні. Ніколи.

Господи, що це означає?... Це що: іронія? сарказм? комплімент? Що таке «Моя королево»? Це щось означає? Щоб ти сказився!

Мое обличчя... Мое обличчя дивне. Воно мені незнайоме. Я не впізнаю це обличчя. Ану розгляну очі. Око. Цікаво, а якого воно кольору. Бачу якусь воду, річка це чи що? Вода прозора, вода ледь-ледь струменить, розчісує якісь річкові рослинки, водорості, бульбашки, комашки, рибки.... Хлюп-хлюп... буль-буль.... плюсь-плюсь...

— Ма! Туалетний папір кінчився!

— Візьми серветки на полиці!

А ніс? Дай-но гляну на тебе, мій хороший хлопчику! Ану-ну! Повернися боком! Ну, будь ласка. О! Ти диви, який ти! Хоч викарбовуй на монеті.

— Ма, що ти робиш?

— Нічого.

— Зовсім нічого?

— Чи можу я побути дві хвилини наодинці?

— Можеш!

Так, а далі справи гірші. А може, не все так погано? Що це? Купальщиця Ренуара?

Живіт... Животик... Жінка без живота, що квітка без запаху... Лоно... Продірявлений глобус, помережаний річками й горами...

Господи, де вихід звідсіля? І що це за кімнатка Карлсона, що живе на даху? І не одна. Боже, який бедлам! Чайники з ідилічною картинкою селянського життя: хатка з мальвами, дворик із моріжком, курки, півники, індики, песик, корівка... Золотий пінцет... Чоловічі краватки на дверях. Цікаво, що за чоловік їх носить: на них африканська сава-на — жовті трави, зебри, леви; тропіки з ліанами і величезними метеликами; пустеля з верблужими колючками... Мисливський ніж... роги оленя замість люстри чи це канделябри... якісь шовкові штори... картинка на столі в золоченій рамці, на ній щось написано... Що на ній написано?... Аз есмь жизнь... Морський бінокль... Жіночі прокладки — рожеві й ароматні, як пелюстки троянди... А ось і троянда засушена, чорно-бордова троянда... Маслини, чорні маслини... Дай з'їм одну... Холодна мас-линка в роті... Це так приємно... Боже, який безлад... Під ногами якісь ноти... Сто років не грала... Я щось шукаю... Я щось повинна знайти... Конче... Госпо-ди, як тут щось можна знайти... В цьо-му хаосі... Ось засушена бджола в паву-тинні... Ось намисто, коралі, справжні коралі з дукатом.... Розсипалося... Як прикро... А ось моя діамантова сереж-ка, що я її загубила, коли була вагітною Андрійком... Добре, що знайшлася, але

зараз не вона мені потрібна... А що ж? Що я шукаю? Боже, хіба можна тут щось знайти? Якись шматки матерії, шовки турецької, китайка, оксамит... Ой! Усе попливло, закружляло... Шовки-оксамити обплутали руки, ноги... Оливками напханий рот... Цокання копит, іржання... Різкий запах кінського поту... Свист нагайки... Ой полем, полем килимським, битим шляхом ординським... Рубець через плече... Від шаблі? Обличчя не видно... Не можу розгледіти — дим очі застилає. По жилах потекла лава... Знайоме відчуття...

— Мамо рідна! — Вона підхопилася з ліжка. — Що я скажу чоловікові! Тьфу! Та це тільки сон! Куди ніч, туди й сон!

Однак заснути їй не вдалося. Сон як рукою зняло. З нею щось сталося. Вона немов уперше з'явилася на світ.

Хотілося чогось яскравого, екзотичного, незвичайного. Насолодилася ванною із сіллю. Вдягла свій китайський халат з драконом. Намастила нігті криваво-червоним лаком. Зварила кави з кардамоном і випила впереміж із маленькими ковточками крижаної води. Замісила тісто і накрутила різних химерних пундиків (хробаки сьогодні не зголодніють). Готуючи рис з овочами, напхала туди доста спецій — каррі, імбиру, чорного перцю, коріандру. Присіла у вітальні на диван.

Першим устав Максим — найстаршенький. Трохи накульгуючи він, як

завжди, безшумно снував квартирою, щоб нікого не розбудити. Зайшов до вітальні і здивувався, побачивши там маму. Марго, немов уперше в житті, розглядала Максима. Довготелесий, тонкокостий, хворобливий підліток з материнським виразом очей — він єдиний у цьому світі ставився до неї поматеринськи, намагаючись її оборонити від різних проблем, передусім побутових.

— Привіт, мамусю! А що ти тут робиш?

— Привіт, синку. Нічого, так, щось не спиться...

Він хотів був вийти, однак не втримався і сказав:

— Ти така гарна, ма.

Марго усміхнулася. Він часто говорить їй це. А зараз, цього ранку, їй особливо хотілося це почути. Бідний мій хлопчику! Як тяжко ти мені дався — ми з тобою стояли одною ногою на тому світі. Але вижили.

— Зробити тобі каву? — лагідно спитав Максим.

— А тобі?

І вони тихенько засміялися.

Двері «хлопчачої» з шумом розчинилися, вдарившись об стінку. Це прокинувся середній син Марго — агресивний, нахабнуватий, напрочуд вродливий і самовпевнений Сергій. Якщо він уставав — ніхто вже не мав права спати. Він наче навмисно гупав дверима, брязкав

посудом на кухні, голосно розмовляв. Він теж здивувався, побачивши маму о цій порі в китайському халаті на дивані у вітальні. Однак нічого не спитав.

— Ходімо побігаємо! — запропонував він матері.

— Сьогодні ні.

Сергій скочив до Марго, міцно обхопив за шию і повалив на диван. Вона за-репетувала:

— Та йди зі своїми телячими ніжностями!

— Ну, я пішов!

І за ним голосно гупнули вхідні двері. Однак через дві секунди він повернувся.

— Ма, що з тобою?

Майже водночас з'явилися «близнюки». Так Марго називала свого чоловіка і найменшого сина. Обидва Андрійки, схожі один на одного, як дві краплі води, стояли в дверях, сонні, розпатлані, з волоссям кольору соломи, в однакових піжамках з ведмедиками, в однакових капцях-собачках. Це було так зворушливо!

Вона розглядала усіх з ніжністю і здивуванням. Мої мужчинки, — думала вона. Мої дітки...

Прийшовши на роботу, вона побачила на столі червону троянду. Взявши її в руки, вона помітила, що її колір абсолютно такий самий, як колір її нігтів. І її це аніскільки не здивувало. Поглянула на нового колегу і спитала:

— У вас випадково немає на плечі рубця?

Він, здається, теж не здивувався.

— Є.

— А від чого?

— Від яничарської шаблі, — пожартував дуже правдоподібно.

* * *

Нарада в шефа була довгою і нудною. Всі терпляче й уважно слухали шефа, адже в нього сьогодні день народження. Марго дивилася на абсолютно лису блискучу голову шефа, і в її голові роїлися непристойні думки. Кажуть, що його коханка — референтка Леська — любить облизувати цю бездоганно рівну площину. Фе, яка гидота! Що це мені сьогодні лізе в голову. Так, так, що він каже? Ага, зосередитися на роботі з клієнтами. Скільки можна пережовувати те саме! Бездоганно дзеркальна поверхня. Як це йому вдалося? Ні, це йому просто пофортунило. Дуже сексуальна лисина. Тьфу! Та що це зі мною? Якась напасть! Спокійно... Спокійно... Робота з клієнтами — на першому плані. Ясно. Кажуть, він робить манікюр і педікюр. Може, він і брівки вищипує? Ану-ну-ну! Ближче, ближче підійди! Так і є. Вищипує. А Леська, до речі, не вищипує. Принципово. Принципово не кладе макіяж. Каже, що вродливу покохати — раз плюнути, а от нехай її занедбану

люблять. Ось так. І люблять. От молодчина. Чим же вона їх бере? Натурою, тобто природністю. Природою. Щось у цьому є. Міло, ану повернися до мене личком! Для візажиста — табула раса. За що її люблять? Що ж у ній такого? Наче й нічого особливого. Але це «наче» оманливе. Вона особлива. А я? Он як на неї дивиться Светочка. Повна протилежність: сауна, тренажерний зал, масаж, візаж, манікюр і — байдужість чоловіків. «I am Barby-girl!» — це про неї. А я? Хто я?

Здається, нарада скінчилася. Манікюрні жіночі пальчики почали активно нарізати скибки, намащувати їх маслом, ікорочкою, викладати шматочки лимончика, апельсинчика, ковбаски, сирочка, прикрашати «канапочки» зеленню і тертим вареним яєчком, розкладати одnorазові тарілочки, виделочки і чарочки. А це що? А це зелені оливки і чорні маслинки (?!).

— З яких це пір у нас на святковому столі оливки і маслинки?

— Андибер приніс.

Андибер приніс... Марго замружила очі і пригадала свій напханий оливками й маслинами рот і здригнулася.

— Ну як тобі, Марго, співкабінетник?

— Для сільської местності сайдьот...

— Ну, не скажи! Він справжній чоловічина, — дала свою оцінку Леська.

— Він такий сексуальний, — обізва-лася й Светочка.

Літературно-художнє видання
(Серія «Книжечка для дамської сумочки»)

ГРИМИЧ Марина Віллівна

Ти чуєш, Марго?..
Роман

Продюсер *Марина Гримич*
Художнє оформлення *Альона Гнатюк*
Літературний редактор *Любов Дрофань*
Макет і верстка *Тарас Венгер*

Підписано до друку .06.2012. Формат 43х61¹/₁₆.

Папір офсетний.

Гарнітура «Times». Умовн. друк. арк.
Наклад прим. Замовлення №

Видавець:

ПП «Дуліби»

вул. Басейна, 3, оф. 50,

м. Київ, 01004

Тел. (044) 2353950

E-mail: duliby@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 2297
від 21.09.2005

Друк:

Поліграфічна фірма «ТОВ „Бізнесполіграф”»

вул. Віскозна, 8

м. Київ

Тел. (044) 503 00 45

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК

№ 27152715

від 07.12.2006 р.